

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost X
bytem v ČR X
zastoupený advokátem Mgr. Zdeňkem Smrčkem
sídlem Opletalova 1418/23, 110 00 Praha

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2023, č. j. CPR-31848-12/ČJ-2022-930310-V249,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2023, č. j. CPR-31848-12/ČJ-2022-930310-V249, se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 800 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Zdeňka Smrčka, advokáta se sídlem Opletalova 1418/23, 110 00 Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila usnesení Policie České republiky, Krajského

ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 2. 8. 2022, č. j. KRPA-253042-8/ČJ-2022-000022-50 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“). Prvostupňovým rozhodnutím byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „**zákon o pobytu cizinců**“).

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce ve své žalobě namítl, že důsledkem napadeného rozhodnutí je nepřiměřený zásah do jeho osobního života. Podotkl, že na území České republiky legálně pobývá od roku 2019, je mu X let a jelikož je ruským občanem, vztahuje se na něj plně branná povinnost podle příslušných právních předpisů Ruské federace. Rovněž zmínil, že dne 24. 2. 2022 zahájila Ruská federace agresivní válku na území Ukrajiny a dne 21. 9. 2022 byla dekretem prezidenta Ruské federace vyhlášena mobilizace, přičemž jde o plnou mobilizaci, nikoliv mobilizaci částečnou. Dekret o ukončení mobilizace podle žalobce doposud vydán nebyl, a naopak se v médiích diskutuje, že válka bude trvat roky a mobilizace bude ve velmi blízké budoucnosti obnovena. V důsledku napadeného rozhodnutí se tedy bude muset vrátit na území Ruské federace, kde mu hrozí mobilizace a nucená účast ve válečném konfliktu na straně útočníka porušujícího normy mezinárodního práva, případně trestní stíhání kvůli odmítnutí rozkazu.
3. Dále žalobce uvedl, že závěr žalované o jeho občanské povinnosti nastoupit službu v armádě a zúčastnit se nezákonné a agresivní války je absurdní a nemůže v právním demokratickém státě obstát. Upozornil též na trestný čin agrese a na to, že ústavní činitelé České republiky několikrát hodnotili válku na Ukrajině jako porušení mezinárodního práva a agrese.
4. Za nerelevantní žalobce následně označil argument žalované, že může vycestovat do některého jiného státu, na jehož území bude oprávněn pobývat. Je totiž podle něj všeobecně známo, že ačkoliv státy připouští krátkodobý pobyt občanů cizího státu na svém území na základě bezvízového styku, není doba bezvízového pobytu bezbřehá a vždy končí uplynutím 90 dnů. Po uplynutí této doby musí občan Ruské federace utíkající před mobilizací opustit území tohoto státu a přestěhovat se do jiného. Naproti tomu na území České republiky má žalobce již zajištěno ubytování a domácnost.
5. K argumentu žalované, že po vycestování může žalobce podat příslušnou žádost o pobytové oprávnění na zastupitelském úřadě České republiky, žalobce podotkl, že podle nařízení vlády České republiky je žádost o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podaná na zastupitelském úřadě občanem Ruské federace nepřijatelná.
6. Následně žalobce odkázal na ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců a sdělil, že je odpůrcem války na Ukrajině. Zopakoval, že je mladým mužem, na nějž se vztahuje branná povinnost, a odmítne-li podrobit se povolávacímu rozkazu, hrozí mu nebezpečí trestního stíhání včetně nepodmíněného trestu odnětí svobody. I pokud by se úspěšně mobilizaci vyhnul, hrozí mu tvrdý trest za protiválečné názory. Poté žalobce poukázal na ustanovení § 120 odst. 1 zákona o pobytu cizinců s tím, že následky jeho vycestování do Ruské federace budou stejné jak v případě správního vyhoštění, tak v případě rozhodnutí o povinnosti opustit území. Proto podle něj bylo povinností správních orgánů tyto následky zkoumat.

7. S ohledem na výše uvedené tak žalobce závěrem podané žaloby navrhl zdejšímu soudu, aby zrušil napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí, věc vrátil správnímu orgánu k dalšímu řízení a uložil žalované povinnost nahradit mu náklady řízení.

III. Vyjádření žalované

8. Žalovaná ve vyjádření k žalobě konstatovala, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, a odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se podrobně vyjádřila k celé věci. Dále zmínila, že v rámci předmětného řízení byly zjištěny a doloženy relevantní podklady pro závěr o protiprávním jednání žalobce a rovněž byla řádným způsobem zhodnocena přiměřenost rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie. Následně shrnula tvrzení žalobce uvedená v podané žalobě.
9. Nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí poté žalovaná k žalobním námitkám uvedla, že žalobce se do situace neoprávněného pobytu dostal v důsledku své vlastní nedbalosti, protože neohlásil změnu místa svého pobytu. Odkázala také na řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 18 A 99/2022 a podotkla, že žalobce oprávněně pobýval na území České republiky pouze po dobu cca 3,5 roku, který měl vždy jen dočasný charakter. Vzhledem k věku žalobce se nejedná o tak dlouhou dobu, během níž by byl natolik spjat s Českou republikou, že by pro něj bylo nemyslitelné žít jinde. Ani z výpovědi žalobce podle žalované nevyplývá, že by na území České republiky navázal jakékoliv hlubší vztahy. Naopak je zřejmé, že je jazykově vybaven a není tedy důvod, proč by nemohl žít někde jinde.
10. K tvrzení žalobce, že v jiném státě než v Ruské federaci bude oprávněn pobývat pouze po dobu 90 dnů, se poté žalovaná vyjádřila tak, že na území České republiky není žalobce v současné době oprávněn ani k pobytu v délce 90 dnů a zrušením napadeného rozhodnutí mu žádné oprávnění k pobytu nevznikne. Přítomnost žalobce na území České republiky byla podle žalované tolerována s ohledem na vedené správní řízení, což však nelze považovat za standardní pobytové oprávnění. Žalobce se však přesto snaží tento tolerovaný pobyt samoučelně prodlužovat a vynutit si legalizace svého pobytu od žalované. Za zvláštní označila skutečnost, že žalobce se dosud ani nepokusil podat žádost o udělení víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení pobytu na území.
11. K námitce, že občané Ruské federace nemohou podávat žádosti o víza, žalovaná uvedla, že nevidí důvod, proč by musel žalovaný usilovat výhradně o pobyt na území České republiky a nemohl by se pokusit získat povolení k pobytu v jiném státě. V této souvislosti připomněla, že účelem současného omezení přijímání žádostí o víza občanů Ruské federace a Běloruské republiky je právě to, aby je občané těchto států nedostávali. Jiní občané Ruské federace, kteří by se chtěli na území České republiky ukrýt před mobilizací, tuto možnost podle žalované také nemají, a to i v případě, že na rozdíl od žalobce dosud neporušili zákony České republiky.
12. Závěrem svého vyjádření žalovaná konstatovala, že za daných okolností nelze od uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie upustit, a že napadené rozhodnutí je plně v souladu se zákonem a odpovídá aktuální judikatuře. Navrhla proto zdejšímu soudu, aby podanou žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.

14. Žalobce byl dne 2. 8. 2022 na pracovišti Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra kontrolován Policií České republiky. Ke kontrole předložil cestovní doklad č. X vydaný Ruskou federací, přičemž kontrolou tohoto dokladu bylo zjištěno, že žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu do X a dle sdělení pracovníků Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra žalobce podal žádost o vydání zaměstnanecké karty, která mu však byla zamítnuta rozhodnutím, jež nabylo právní moci dne 27. 5. 2022. Na základě těchto skutečností vzniklo podezření z neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky. Žalobce byl proto hlídkou Policie České republiky zajištěn podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů.
15. Z informace Ministerstva vnitra k pobytu žalobce ze dne 2. 8. 2022 se podává, že tento se dostavil dne 2. 8. 2022 na pracoviště Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra. Lustrací v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že výše jmenovaný pobýval na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia s platností od X do X. Dne 25. 8. 2021 podal žádost o dlouhodobý pobyt ve formě zaměstnanecké karty. Tato žádost byla rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 27. 5. 2022, zamítnuta a právní mocí tohoto rozhodnutí skončilo cizinci oprávnění k pobytu na území. Jiné řízení opravňující žalobce k pobytu na území České republiky u správního orgánu neprobíhá.
16. Z kopie cestovního pasu žalobce vyplývá skončení platnosti nejpozději vyznačeného víza ke dni X.
17. Do protokolu o podání vysvětlení sepsaného ve smyslu ustanovení § 167 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců dne 2. 8. 2022 žalobce uvedl, že do Schengenského prostoru naposledy přicestoval dne X a od té doby se zdržuje v České republice. Je svobodný a bezdětný, v České republice nemá žádné rodinné nebo obdobné vazby a v Rusku žije jeho matka, se kterou před vycestováním bydlel. V České republice taktéž nemá žádné ekonomické závazky ani kulturní nebo sociální vazby a nežije zde ani žádná osoba, kvůli které by skončení jeho pobytu bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. Dále žalobce na dotaz žalované, zda by mohl z Evropské unie vycestovat do jiné, pro něj bezpečné země, odpověděl, že umí anglicky, ale neví, do jaké jiné země by vycestoval. V Rusku být nechce, protože nesouhlasí s tamním režimem. Nevěděl ani o žádném konkrétním nebezpečí, které by mu v případě návratu do domovského státu hrozilo. Stejně tak k dotazu ohledně toho, zda mu hrozí v případě návratu do domovského státu mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest smrti anebo jiné vážné nebezpečí, uvedl, že o ničem konkrétním neví, ale teď je vše možné. Rovněž vypověděl, že pokud bude muset, vycestuje dobrovolně.
18. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně uložil žalobci podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců povinnost opustit území členských států Evropské unie. V tomto rozhodnutí správní orgán prvního stupně kromě dalšího uvedl, že v případě rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie nemůže dojít k situaci, že bude cizinec přímo navrácen do státu, v němž mu hrozí nebezpečí vážné újmy. K tomu doplnil, že tímto rozhodnutím není cizinci uložena povinnost vycestovat do domovského státu, ale je mu uložena pouze povinnost vycestovat z území členských států Evropské unie do jakékoliv země dle svého uvážení, v níž je oprávněn pobývat a považuje ji za bezpečnou pro svůj budoucí život.

19. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž mimo jiné namítl, že je mu X let a je občanem Ruské federace, proč se na něj plně vztahuje branná povinnost podle příslušných předpisů Ruské federace. Podotkl též, že dne 24. 2. 2022 zahájila Ruská federace agresivní válku na území Ukrajiny a dne 21. 9. 2022 byla dekretem prezidenta Ruské federace vyhlášena plná mobilizace. Pokud by bylo jím podané odvolání zamítnuto, musel by se vrátit na území Ruské federace, kde by mu hrozila mobilizace a nucená účast ve válečném konfliktu na straně útočníka porušujícího normy mezinárodního práva, případně trestní stíhání za odmítnutí rozkazu k mobilizaci.
20. Dále se žalobce po seznámení se s podklady rozhodnutí k těmto podkladům vyjádřil. V tomto vyjádření také uvedl, že je odpůrcem agresivní války a režimu Vladimira Putina. V důsledku návratu do Ruské federace by byl vystaven nebezpečí trestního stíhání. Následně tedy žalovaná vydala napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

21. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zdejší soud zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
22. Podle ustanovení § 50a odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro zahájení řízení o správním vyhoštění.*
23. Podle ustanovení § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu tam hrozilo skutečné nebezpečí.*
24. Podle ustanovení § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců *se za skutečné nebezpečí podle tohoto zákona považuje navrácení v rozporu s [článkem 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod](#).*
25. Podle ustanovení čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. m. s.) *nesmí být nikdo mučen nebo podrobován nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu.*
26. Podle ustanovení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů *se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávané odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým*

způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.

27. Zdejší soud nejprve předesílá, že v podané žalobě žalobce žádným způsobem nenamítal, že by byl oprávněn pobývat na území České republiky. Namítal však, že důsledkem napadeného rozhodnutí je nepřiměřený zásah do jeho soukromého života, a že správní orgány byly povinny zkoumat následky jeho vycestování do Ruské federace. V tomto ohledu odkazoval na to, že mu v případě návratu do země původu hrozí mobilizace a nucená účast ve válečném konfliktu na straně útočníka porušujícího mezinárodní právo, případně trestní stíhání a tvrdý trest za protiválečné názory. Uvedené skutečnosti přitom tvrdil již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a také ve vyjádření k podkladům rozhodnutí v rámci odvolacího řízení.
28. V souvislosti s nebezpečím souvisejícím s mobilizací a nasazením žalobce ve válečném konfliktu na Ukrajině se poté žalovaná v napadeném rozhodnutí omezila toliko na konstatování, že konflikt neprobíhá na území Ruské federace, že nutnost splnit občanskou povinnost občana Ruské federace neodůvodňuje tolerování neoprávněného pobytu na území České republiky, a že žalobce není vyhošťován do Ruské federace, ale je mu pouze uložena povinnost opustit území členských států Evropské unie, protože není nutné posuzovat, zda je vycestování žalobce do Ruské federace možné. Žalobce má totiž podle žalované možnost zajistit si pobyt v jiném státě. Také žalovaná podotkla, že žalobce nemá v důsledku absence pobytového oprávnění možnost vykonávat na území České republiky výdělečnou činnost.
29. Zdejší soud podotýká, že podle ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je soud oprávněn a povinen zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. i bez námítky žalobce, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2021, č. j. 8 As 78/2021-51, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2023, č. j. 4 Ads 12/2023-26). Soud tedy případně z úřední povinnosti přihlíží i k nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, proti němuž je žalobou brojeno (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2023, č. j. 7 Azs 308/2021-62). V projednávané věci se tedy zdejší soud zabýval nejprve otázkou, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, a dospěl k závěru, že tomu tak není, neboť odůvodnění žalované shledal v části týkající se žalobcem tvrzené mobilizace a nebezpečí trestního stíhání v zemi jeho původu zcela nedostatečným.
30. Na tomto místě lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 65/2017-50, v němž se Nejvyšší správní soud vyjádřil k účelu výše zmíněného ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců, když uvedl: „Účelem úpravy obsažené v § 179 zákona o pobytu cizinců je naplnění zásady *non-refoulement*, která vyplývá z Ženevské úmluvy a také z čl. 3 evropské Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ Dále je vhodné podotknout, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, je třeba vykládat čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod tak, že „stanoví závazek České republiky nevystavit žádnou osobu, jež podléhá její jurisdikci, újmě, která by spočívala v ohrožení života či vystavení mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, a to např. tím, že bude vyhoštěna či v důsledku jiných okolností donucena vycestovat

do země, kde by jí taková újma hrozila...“. V rozsudku ze dne 14. 9. 2022, č. j. 6 Azs 342/2021-28, poté Nejvyšší správní soud dovodil, že „zásada *non-refoulement* se tedy (obdobně jako u správního vyhoštění) uplatní i v případě rozhodnutí o povinnosti cizince opustit území dle [§ 50a zákona o pobytu cizinců](#).“

31. I v projednávané věci se tak musely správní orgány zabývat tím, zda nebude vycestováním žalobce porušen závazek *non-refoulement*. Této povinnosti se nemohly zbavit ani poukazem na to, že žalobce není vyhošťován do země původu a může si zajistit oprávnění pobývat v jiné zemi, v níž mu nebezpečí hrozit nebude. Vycestování cizince do jiné země, než je země jeho původu sice vyloučeno není, nicméně pokud v rámci řízení o povinnosti opustit území členských států Evropské unie nevyplyne, že cizinec dobrovolně vycestuje do třetí země, která jej přijme, musí správní orgány posoudit, zda mu nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení anebo trest v případě vycestování do domovského státu. Jelikož skutečnost, že žalobce může vycestovat do třetí země, která jej přijme, v projednávané věci najevo nevyšla, nebylo na místě odmítnout posuzování skutečného nebezpečí hrozícího žalobci v případě vycestování do Ruské federace v souvislosti s vyhlášenou mobilizací a protiválečným postojem s odkazem na jeho možnost vycestovat do jiné země než do Ruské federace. Stejně tak na uvedené povinnosti správních orgánů nemění nic ani skutečnost, že žalobce v současné době není na území České republiky oprávněn vykonávat výdělečnou činnost v důsledku absence pobytového oprávnění.
32. Dostatečným poté v tomto ohledu není ani odůvodnění žalované, že válka neprobíhá na území Ruské federace, když žalobce ani netvrdil, že by válka probíhala na území Ruské federace. Pro účely posouzení, zda žalobci hrozí v souvislosti s mobilizací a nasazením ve válce skutečné nebezpečí, přitom není okolnost, na jakém území válka probíhá, rozhodná. Stejně tak nepostačí konstatování, že nutnost splnit občanskou povinnost občana Ruské federace neodůvodňuje tolerování neoprávněného pobytu na území České republiky. Takový obecný závěr totiž nelze dle zdejšího soudu bez dalšího aplikovat ve všech případech. Vždy je totiž nutné zabývat se konkrétní situací cizince. Žalovaná se však v projednávané věci konkrétní situací žalobce a jeho tvrzeními žádným způsobem nezabývala a nijak tedy neodůvodnila, zda konkrétně žalobci nehrozí v souvislosti s mobilizací na území Ruské federace a protiválečnými postoji skutečné nebezpečí ve smyslu ustanovení § 179 zákona o pobytu cizinců (v této souvislosti zdejší soud obecně poukazuje např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2021, č. j. 9 Azs 159/2021-23, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 Azs 87/2019-58, nebo bod 16 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2021, č. j. 4 Azs 354/2020-22).
33. Napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné a žalovaná bude muset v dalším řízení řádně posoudit, zda v případně žalobce nedojde jeho vycestováním k porušení principu *non-refoulement*. Své závěry poté bude povinna řádně a náležitě odůvodnit.
34. Ačkoliv to žalobce navrhoval, nezrušil zdejší soud zároveň s napadeným rozhodnutím i prvostupňové rozhodnutí, neboť ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. upravuje výjimku z obecného principu omezené kasace a vady, které správním orgánům zdejší soud vytkl, může napravit i sama žalovaná (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 1 As 60/2006-106).

35. Internetové články, na které žalobce v rámci své žaloby odkazoval, zdejší soud jako důkazy neprovedl z důvodu nadbytečnosti takového postupu. Pro závěr o nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž informace v nich obsažené nebyly potřebné a částečná mobilizace v Ruské federaci je skutečností obecně známou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2022, č. j. 1 Azs 84/2022-61), stejně jako probíhající válečný konflikt na Ukrajině (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2022, č. j. 4 Azs 342/2021-46).
36. Již pouze na okraj poté zdejší soud podotýká, že nebezpečí hrozící žalobci v případě vycestování do země původu žádným způsobem věcně neposuzoval, neboť napadené rozhodnutí shledal v tomto ohledu nepřezkoumatelným, protože se věcně námitkami žalobce zabývat ani nemohl (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 3 As 366/2019-41, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2004, č. j. 5 A 157/2002-35). Tento rozsudek tak není žádným způsobem v rozporu se závěry, které zdejší soud vyslovil v rámci usnesení ze dne 6. 3. 2023, č. j. 20 A 3/2023-21, jímž žalobcem podané žalobě nepřiznal odkladný účinek.

VI. Závěr a náklady řízení

37. Zdejší soud tak podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušil bez jednání napadené rozhodnutí z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů a věc vrátil dle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení bude žalovaná vázána právními názory zdejšího soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení rozhodl zdejší soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl.
39. Náklady řízení žalobce tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 4 000 Kč za podanou žalobu a návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, náklady na odměnu jeho zástupce za dva úkony právní služby ve výši 6 200 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ve věci samé po 3 100 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhrada hotových výdajů ve výši 600 Kč (za dva úkony právní služby po 300 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 10 800 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 5. října 2023

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D., v. r.
samosoudce